

Sygn. akt III AUa 536/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko
Sędziowie:	SSA Dariusz Płaczek SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Protokolant:	st. prot. sądowy Anna Żarczyńska-Ziobro

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **A. M. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy A. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 grudnia 2015 r. sygn. akt VII U 2282/14

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 536/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie – VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie A. M. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 15 października 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, albowiem nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca A. M. (1), ur. dnia (...), będący z zawodu ślusarzem, na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. A. M. (1) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i w dniu 27 sierpnia 2014 r. złożył wniosek o przyznanie mu emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W okresie od 16 października 1972 r. do 30 maja 1973 r. wnioskodawca był zatrudniony w Państwowym(...)w charakterze mechanika samochodowego. W okresie zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie wnioskodawca wykonywał bieżące remonty samochodów, będących własnością zakładu pracy, a także remonty samochodów zgłoszonych przez inne

podmioty do naprawy. Prace remontowe wykonywał w kanałach. Pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od 27 lipca 1973 r. do 16 lipca 1975 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową w (...). W okresie od 10 września 1975 r. do 12 lipca 1976 r. zatrudniony był w Wojewódzkim (...) na stanowisku kierowcy. W okresie od 1 czerwca 1976 r. do 12 sierpnia 1976 r. zatrudniony był w Spółdzielni (...) na stanowisku kierowcy. W tym okresie pracował w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych

o ciężarze powyżej 3 ton, najczęściej marki S.. W okresie od 20 marca 1980 r. do 30 czerwca 1992 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...)-

(...) w K. na stanowisku kierowcy. Jeździł samochodem ciężarowym marki K. o tonażu powyżej 3,5 tony. Przewoził materiały budowlane, cement, żwir i stal. Pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W powyższym stanie faktycznym sprawy, ustalonym w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym zwłaszcza zalegające w aktach organu rentowe świadectwa pracy i zaświadczenia, a także zeznania świadków i wnioskodawcy, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powołując się na treść art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U.

z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub szczególnych charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), Sąd Okręgowy podkreślił w pierwszej kolejności, iż w okresie od 16 października 1972 r. do 30 maja 1973 r. w trakcie zatrudnienia w Państwowym (...) wnioskodawca pracował w charakterze mechanika samochodowego w kanałach stale i w pełnym wymiarze czasu, a zatem wykonywał pracę wymienioną w wykazie A, Dział XIV, poz. 16, stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia. Równocześnie Sąd przyjął, że w okresach: od 10 września 1975 r. do 12 lipca 1976 r. w trakcie zatrudnienia w Wojewódzkim (...), a następnie od 1 czerwca 1976 r. do 12 sierpnia 1976 r. w trakcie zatrudnienia w Spółdzielni (...) oraz od 20 marca 1980 r. do 30 czerwca 1992 r. w czasie zatrudnienia w Zakładach

(...) w K. wnioskodawca pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o tonażu powyżej 3,5 tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a zatem wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A, Dział VIII, poz. 2 w/w załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy stwierdził, że doliczenie w/w okresów zatrudnienia wnioskodawcy do stażu pracy już uznanego przez organ rentowy nie dawało mu wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, że odmówił doliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu służby wojskowej (od 27 lipca 1973 r. do 16 lipca 1975 r.), albowiem po jej odbyciu A. M. (1) poszukiwał pracy i podjął zatrudnienie dopiero w dniu 10 września 1975 r., a zatem po przekroczeniu 30-dniowego terminu określonego w § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Reasumując Sąd uwydatnił, że choć wnioskodawca ukończył 60 lat, legitymował się ponad 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, to jednocześnie nie posiadał

15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tym samym nie spełnił wszystkich przesłanek do nabycia emerytury na podstawie art. 184 w/w ustawy

o emeryturach i rentach z FUS. W konsekwencji Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy na zasadzie art. 477

(¹⁴) § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca A. M. (1). Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, w tym: art. 184 ust. 1

i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie, chociaż w postępowaniu dowodowym zostało wykazane, że wnioskodawca wykonywał pracę na stanowiskach zaliczonych do uprawniających do przyznania prawa do emerytury, a nadto odbywał on służbę wojskową, która również winna podlegać zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach. W oparciu

o tak sformułowane zarzuty A. M. (1) wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku

i poprzedzającej go decyzji organu rentowego poprzez przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jak również zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wywodów apelacji podniesiono, iż w ramach postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji wykazano, iż przez okres „24 lat, 5 miesięcy i 25 dni” wnioskodawca wykonywał prace na stanowiskach wymienionych w przepisach prawa jako uprawniające go do nabycia emerytury w obniżonym wieku, a mianowicie: jako mechanik samochodowy pracujący w kanałach (Państwowy (...)) w K.)

oraz jako kierowca pojazdów o masie całkowitej powyżej 3,5 tony (Wojewódzki (...), (...),

(...) N. H., Zakłady (...) w K.). Jednocześnie wnioskodawca uwydatnił, że bezpośrednio przed rozpoczęciem służby wojskowej oraz niezwłocznie po jej zakończeniu podjął zatrudnienie na stanowiskach pracy zaliczanych do prac uprawniających do emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a więc okres pełnienia służby wojskowej winien także zostać mu zaliczony do okresów pracy świadczonej w szczególnych warunkach. Konkludując wnioskodawca stwierdził, że skoro w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji zostało przez niego wykazane wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, które łącznie z pełnioną służbą wojskową dawało mu okres co najmniej 15 lat, to tym samym spełnił on wszelkie warunki do przyznania mu świadczenia emerytalnego w myśl art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył tego, czy wnioskodawca A. M. (1), urodzony w dniu (...), który na dzień 1 stycznia 1999 r. bezspornie wykazał 25-letni łączny okres składkowy i nieskładkowy oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, na wymienioną datę legitymuje się także co najmniej 15-letnim okresem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a tym samym spełnia wszystkie przesłanki uprawniające do przyznania emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2017 r.,

poz. 1383 ze zm.) oraz § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Z przepisów tych wynika bowiem, że prawo do emerytury na zasadach w nich określonych, po spełnieniu przesłanki wieku, nabywa ubezpieczony, który na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się łącznym stażem pracy wynoszącym w przypadku mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w takim funduszu na dochody budżetu państwa.

W powyższym kontekście w pierwszej kolejności godzi się zauważyć, że już w ramach postępowania administracyjnego w poczet stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy zaliczył wnioskodawcy 9 miesięcy, przypadających w okresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) od 23 listopada 1976 r. do 22 sierpnia 1977 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (k. 23 i k. 96 a.r.). Stąd też do uzyskania wymaganych 15 lat takiej pracy brakowało mu 14 lat i 3 miesiące, podczas gdy wszystkie okresy zatrudnienia uznane przez Sąd Okręgowy za pracę w warunkach szczególnych wyniosły jedynie 13 lat, 9 miesięcy i 1 dzień. Biorąc pod uwagę to, że zsumowanie stażu uwzględnionego przez organ rentowy z okresami uznanymi przez Sąd pierwszej instancji nie dawałoby wnioskodawcy wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych (a wyłącznie 14 lat, 6 miesięcy i 1 dzień), niespornym było, że uzyskanie przez A. M. (1) prawa do emerytury w wieku obniżonym byłoby możliwe tylko po doliczeniu mu w poczet stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zasadniczej służby wojskowej, jaką odbywał w (...) od 27 lipca 1973 r. do 16 lipca 1975 r. (1 rok, 11 miesięcy i 21 dni – k. 18 a.r.). Mając na względzie to, iż zgodnie z utrwalonym w tym zakresie poglądem judykatury, dla kwalifikacji okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, należy stosować regulacje prawne obowiązujące w okresie odbywania tej służby (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., I UK 544/12), w pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że w

przedmiotowym okresie (1973-1975) szczególne uprawnienia żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową regulował art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz. U. Nr 44, poz. 220 ze zm.) oraz – wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 108 ust. 4 tej ustawy - przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318 ze zm.). W ramach powyższych unormowań usankcjonowano zasadniczo dwie sytuacje, umożliwiające zaliczenie okresu czynnej służby wojskowej w poczet stażu pracy w warunkach szczególnych. Pierwsza z nich dotyczyła żołnierza, który w chwili powołania do służby był zatrudniony w szczególnych warunkach i po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej powrócił do tego zatrudnienia w przepisany termin. Jak bowiem stanowił § 5 ust. 1 w/w rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym na dzień zakończenia odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej, „żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4” (w tym m.in.:

w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił swój powrót do zakładu pracy), „wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie”. Druga możliwość doliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania czynnej służby wojskowej została uregulowana w ramach § 7 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby nie był zatrudniony, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej wniosek o skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę albo podjął pracę w tym terminie bez skierowania tego urzędu.

W świetle dokumentacji zalegającej w aktach niniejszej sprawy niespornym zaś było, iż bezpośrednio przed powołaniem do służby wojskowej tj.: w okresie od 1 czerwca 1973 r. do 26 lipca 1973 r. A. M. (1) podlegał ubezpieczeniu rolniczemu (w toku postępowania przed organem rentowym na okoliczność pracy w gospodarstwie rolnym swoich rodziców wnioskodawca przedłożył własne oświadczenie oraz pisemne zeznania dwóch świadków - k. 11-13 a.r.), a zatem nie pozostawał w zatrudnieniu w szczególnych warunkach jako mechanik pracujący w kanałach remontowych, albowiem stosunek pracy, jaki łączył go z Państwowym (...)został rozwiązany z dniem 30 maja 1973 r. czyli ponad 1,5 miesiąca przed rozpoczęciem odbywania służby wojskowej (k. 17 a.r.). Zaistniały stan rzeczy wykluczał zatem jednoznacznie w odniesieniu do wnioskodawcy możliwość doliczenia mu okresu odbywania służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych na podstawie § 5 ust. 1 w/w rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Co więcej, w przypadku wnioskodawcy brak było również podstaw do zaliczenia mu okresu służby wojskowej w poczet stażu pracy w warunkach szczególnych na mocy § 7

ust. 1 powołanego rozporządzenia, skoro w ciągu 30 dni po zakończeniu służby wojskowej (tj. w okresie od 17 lipca 1975 r. do 15 sierpnia 1975 r.) nie zgłosił się on do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej z wnioskiem o skierowanie do pracy ani też nie podjął pracy w tym terminie bez skierowania tego urzędu, lecz dopiero z dniem 10 września 1975 r. Jak bowiem zeznał sam wnioskodawca, po zakończeniu służby wojskowej samodzielnie (bez zwracania się do właściwego urzędu) poszukiwał pracy, chcąc zmienić zawód (w tym czasie – tak jak bezpośrednio przed podjęciem służby wojskowej – pracował w gospodarstwie rolnym swoich rodziców, a zatem podlegał ubezpieczeniu rolniczemu). Okoliczność, że w wyznaczonym terminie 30 dni od zakończenia służby wojskowej wnioskodawca jedynie poszukiwał pracy (tj. zatrudnienia w szczególnych warunkach) w żadnej mierze nie stanowiła jednak przewidzianego przepisami w/w rozporządzenia wyjątku, uzasadniającego doliczenie okresu tejże służby do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W konsekwencji jakichkolwiek wątpliwości nie mogło budzić przyjęcie, że skoro na gruncie obowiązujących w spornym okresie unormowań prawnych okres odbytej przez wnioskodawcę czynnej służby wojskowej nie podlegał zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie (§ 5 ust. 1 i § 7 ust. 1 w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r.), to tym samym nie mógł zostać mu doliczony do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS

(por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 listopada 2009 r., II UK 215/09 OSNP 2011 nr 15-16, poz. 219; z dnia 9 marca 2010 r., I UK 333/09; z dnia 24 maja 2012 r., II UK 265/11; z dnia 17 maja 2012 r., I UK 399/11; z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 349/12 i z dnia 5 sierpnia 2014 r., I UK 442/13).

Nie sposób również zgodzić się z wnioskodawcą, iż już sam w sobie fakt odbywania czynnej służby wojskowej czy też wykonywania w jej ramach pracy kwalifikowanej jako praca w warunkach szczególnych uzasadnia doliczenie tego okresu do wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. O tym czy okres takiej służby podlega zaliczeniu w poczet pracy w warunkach szczególnych nie decyduje bowiem rodzaj pracy wykonywanej w trakcie służby wojskowej, ale to czy ubiegający się o takie doliczenie spełnia przesłanki usankcjonowane w ramach przywoływanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Jak już zaś wskazano powyżej, w przypadku wnioskodawcy nie doszło do realizacji warunków takiego zaliczenia zarówno na gruncie § 5 ust. 1, jak i w ramach § 7 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia. W powyższym kontekście zauważyć również trzeba, że z samej istoty okres zasadniczej służby wojskowej nie jest okresem zatrudnienia i nawet ustawa o powszechnym obowiązku obrony okresu tego nie zrównuje z zatrudnieniem, a jedynie nakazuje zaliczyć okres zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie określonych uprawnień. Z drugiej strony okres zasadniczej służby wojskowej nie pozostaje poza regulacją prawa ubezpieczeń społecznych, z tym tylko, że jako okres składkowy (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Tylko żołnierzy zawodowych ustawa o emeryturach i rentach z FUS uważa za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (art. 32 ust. 3 pkt 6). Skoro jednak regulacja ta obejmuje tylko żołnierzy zawodowych, to ten krąg podmiotowy jest zamknięty, zwłaszcza, że w niniejszej sprawie nie chodzi o pracę w szczególnym charakterze, ale o zatrudnienie w szczególnych warunkach. Nie każda zaś zasadnicza służba wojskowa ze względu na jej charakter może być porównywalna z pracą w szczególnych warunkach, a jeśli nawet, to rozwiązanie takie musiałoby być wyraźne i mające uzasadnienie w indywidualnej specyfice służby (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2006 r., III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108). Pozytywnej regulacji stwierdzającej, że okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ujęcie w nim tylko żołnierzy zawodowych (§ 10), tak jak w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (art. 32 ust. 3 pkt 6), świadczy o regulacji zamkniętej i wyklucza lukę prawną. Reasumując podkreślić należy, że nie każda zasadnicza służba wojskowa jest traktowana jako okres zatrudnienia w szczególnych warunkach uprawniający do emerytury na podstawie art. 32 w zw. z art. 184 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Oczywiście byłoby zatem, że bez równoczesnej realizacji po stronie A. M. (2) szczególnych uwarunkowań przewidzianych w ramach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, nie było możliwym przyjęcie, że okres odbytej przez niego zasadniczej służby wojskowej podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, od którego zależy prawo do emerytury w wieku obniżonym w myśl art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 czerwca 2016 r., III AUa 358/16).

Niemożność uwzględnienia wnioskodawcy jako pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania czynnej służby wojskowej wykluczała przy tym potrzebę dokonywania oceny trafności zaliczenia przez Sąd Okręgowy w poczet pracy w warunkach szczególnych pozostałych czterech okresów zatrudnienia wnioskodawcy (tj. zatrudnienia: w Państwowym (...) od 16 października 1972 r. do 30 maja 1973 r. – 7 miesięcy i 16 dni; w Wojewódzkim (...) od 10 września 1975 r. do 31 maja 1976 r. - 8 miesięcy i 21 dni; w Spółdzielni (...) od 1 czerwca 1976 r. do 12 sierpnia 1976 r. – 1 miesiąc i 12 dni oraz w Zakładach

(...) w K. od 20 marca 1980 r. do 30 czerwca

1992 r. – 12 lat, 3 miesiące i 12 dni), skoro nawet łącznie z uznanym przez organ rentowy okresem 9 miesięcy okresy te wynosiły jedynie 14 lat, 6 miesięcy i 1 dzień. Nawet bowiem zaliczenie wnioskodawcy wszystkich czterech w/w okresów zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach (13 lat, 9 miesięcy i 1 dzień) nie powodowałoby, że A. M. (1) posiadałby wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Tak zaś jak trafnie w wyroku z dnia 23 września 2015 r. (III AUa 42/15) uwydatnił Sąd Apelacyjny w Łodzi, stwierdzenie niespełnienia jednej z przesłanek warunkujących nabycie wnioskowanego prawa o emeryturę, wyklucza możliwość badania spełnienia pozostałych przesłanek czy pozostałych okresów, zgłoszonych jako okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Skoro

zatem w sprawach dotyczących przyznania emerytury sąd ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku ustalać tylko niektórych przesłanek warunkujących prawo do świadczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 1998 r., I PKN 434/97, OSNP 1998 nr 21, poz. 627; z dnia 23 lutego 1999 r., I PKN 597/98, OSNP 2000, nr 8, poz. 301; z dnia 12 stycznia 2005 r., I UK 160/04, OSNP 2005, nr 16, poz. 255 i z dnia 9 października 2006 r., II UK 65/06, OSNP 2007, nr 19 - 20, poz. 298 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 1 marca 2012 r., III AUa 1565/11), to tym samym bezprzedmiotowe było snuć rozważań, co do pozostałych czterech spornych okresów pracy wnioskodawcy.

Kierując się rozważaniami dokonanymi powyżej, w ślad za organem rentowym uznać zatem należało, iż w ramach posiadanych na dzień 1 stycznia 1999 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawca nie udowodnił posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych (całkowicie nieuprawnione okazały się zatem twierdzenia wnioskodawcy jakoby w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji wykazał, iż przez okres „24 lat, 5 miesięcy i 25 dni” wykonywał pracę na stanowiskach wymienionych w przepisach prawa jako uprawniające go do nabycia emerytury w obniżonym wieku). Tym samym – tak jak słusznie przyjął to sąd Okręgowy – w przypadku wnioskodawcy nie zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do uzyskania przez niego prawa do emerytury w wieku obniżonym,

o których stanowi art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.